

мушъ, Ставроникита, Пантократоръ, Ватопедъ и Шименъ), а слѣдъ тѣхъ вече дохаждатъ Хилендаръ, Зографъ, Костамонитъ, Дохиаръ, Ксеновъ и т. н. А въ Самоковското издание на първо мѣсто се турени *Хилендаръ, Зографъ, Костамонитъ* и другитѣ западни мѣнастире, па слѣдъ тѣхъ идатъ источнитѣ (отъ Велика Лавра до Шименъ). Това промѣнение Кара-Стойновъ, види се, е направилъ въ угода на българскитѣ поклонници, които ходятъ на света Гора повече зарадъ Хилендарскій и Зографскій мѣнастиръ, дѣто они и гостуватъ най-много.

Както казахме по-горѣ, Самоковското издание, което се намѣрва у насъ и което е напечатано седемъ годинъ слѣдъ Солунското, е забелѣжено като „третое издание“. Ако тая белѣжка не е турена токо тѣй, по нѣкакви практически съображения, то много е любопитно да се знае, кога и гдѣ е направено второто издание?

Да минемъ сега къмъ книгата „Утѣшение на грѣшнитѣ“, която е едно особно драгоцѣнно произведение на Солунската типография. Единъ екземпляръ отъ тая книга се намѣрва у г-на Офейкова, който е обнародвалъ нѣколко белѣжки за нея въ френскій си сборникъ, *La Macedoine*, 30—32. Подбудени отъ тия кратки белѣжки, ние се обърнахме къмъ г-на Офейкова съ молба да ни яви нѣкои подробности за това свое съкровище, и благодарение на любезността, съ която господство му изпълни молбата ни, ние тука можемъ да кажемъ за тая солунска книга нѣщо по-вече отъ това, що е казано за нея въ речений френски сборникъ.

Тя има 92 страници (46 листа) отъ такъвъ, види се, исто малкъ форматъ, отъ какъвто е и горѣописаната солунска книга за светогорскитѣ мѣнастире. — Заглавието ѝ е такъво:

Книга
глаголемаа
оутѣшеніе
грѣшнымъ

привѣдена на прѣстїи азъкъ
Ѡ Курїлла іеромонаха вѣвшаго
игуменъ въ монастырь Лешечкаго
сѣго Анастїа.